

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 18-05-2006	9182/06 k300
Číslo: 6269/06	Vyřizuje: JUDr. Havelce
Přílohy: /	

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců Mgr. Bc. Radovana Havelce a JUDr. Davida Rause, Ph.D. v právní věci žalobce společnosti **CE WOOD, a.s.**, se sídlem Zlín, Zlínské Paseky 3662, právně zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žalovanému **se ukládá povinnost** rozhodnout o návrhu žalobce ze dne 15.4.2005, označeném jako „Návrh na přezkoumání úkonů zadavatele podle § 96 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách“, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4.838,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Mgr. Radka Pokorného, advokáta v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 5.12.2005 se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by byla žalovanému uložena povinnost vydat, ve lhůtě deseti dnů od právní moci rozsudku, meritoriální rozhodnutí ve správním řízení zahájeném návrhem žalobce ze dne 15.4.2005, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele podle § 96 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o veřejných zakázkách). Jak žalobce uvedl, u orgánu dohledu se neúspěšně dožadoval přezkoumání úkonů zadavatele – podniku Lesy České republiky, s.p. – učiněných v rámci „výběrového řízení na uzavření Rámcové smlouvy na dodávky komplexních lesnických činností, Smlouvy na provádění pěstebních činností a Smlouvy na provádění těžebních činností, v rámci jedné smluvní územní

jednotky“ vyhlášeného (pro blíže specifikovanou územní jednotku) dne 15.12.2004. Dle názoru žalobce mělo být toto výběrové řízení vedeno v režimu zákona o veřejných zakázkách, neboť podnik Lesy České republiky, s.p. je veřejným zadavatelem, ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a), bodu 4 tohoto zákona, předmět výběrového řízení je veřejnou zakázkou ve smyslu § 6 odst. 1 zákona a současně se neuplatnila též žádná z výjimek z aplikace zákona; tento právní názor žalobce je velmi podrobně popsán pod bodem 4.2. žaloby. V dalších částech žaloby popsal žalobce splnění všech procesních podmínek přístupu k soudní ochraně v dané věci.

Žalobce především uvedl, že dne 15.4.2005 podal u žalovaného „Návrh na přezkoumání úkonů zadavatele podle § 96 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách“. Tímto návrhem se domáhal přezkoumání úkonů zadavatele – podniku Lesy České republiky, s.p., v rámci výše zmiňovaného výběrového řízení, a to pro smluvní územní jednotku č. 19701-Stříbrné Hutě. Tento návrh splňoval všechny zákonem vyžadované náležitosti – je z něj patrné, kdo jej činí (žalobce, jakožto uchazeč o veřejnou zakázku), čeho se týká (kterých konkrétních úkonů zadavatele), v čem je spatřována nezákonnost úkonů zadavatele a taktéž čeho se žalobce domáhá. Návrh byl podán v otevřené lhůtě (do 10-ti kalendářních dnů ode dne, kdy mu bylo zadavatelem sděleno, že jeho námitkám proti postupu v předmětném výběrovém řízení nebylo vyhověno – sdělení bylo žalobci doručeno dne 7.4.2005). Všechna argumentace žalobce byla v tomto správním podání detailně rozvedena a právně vyargumentována; žalobce též uhradil příslušný správní poplatek (§ 97 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) a složil kauci (§ 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Dle jeho názoru tedy bylo dne 15.4.2005, na základě návrhu na zahájení řízení podaného žalobcem, zahájeno ve věci správní řízení, ve smyslu § 96 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách.

Podle ust. § 101 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách vydá orgán dohledu rozhodnutí ve lhůtě 30-ti dnů ode dne, kdy obdržel podklady vyžádané od zadavatele. Uvedené ustanovení dále stanoví, že zadavatel doručí veškeré podklady orgánu dohledu ve lhůtě čtrnácti dnů od obdržení jeho výzvy. Jakkoliv je tedy počátek běhu lhůty pro vydání rozhodnutí v dané věci vázán na jiný úkon, pro který zákon již žádnou lhůtu nestanoví, nelze tuto právní úpravu vykládat jako libovůli správního orgánu. Při respektování základních zásad správního řízení (na které zákon o veřejných zakázkách odkazuje v rámci odkazu na obecnou procesní normu platnou pro správní řízení - § 107 zákona), lze požadavku na vyřízení věci včas a bez zbytečných průtahů (§ 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „správní řád I“) vyhovět pouze tím, že si orgán dohledu vyžádá od zadavatele podklady potřebné pro rozhodnutí v řádu několika dnů. V rámci takto konstruované lhůty rozhodnutí ve věci návrhu žalobce vydáno nebylo. Dne 27.5.2005 byl právnímu zástupci žalobce doručen přípis žalovaného ze dne 20.5.2005, označený jako „Prošetření podnětu ve věci smluv státního podniku Lesy České republiky – sdělení“, č.j. VZ/P60/05-151/2267/05-MO, kterým byl žalobce informován, že jeho návrh ze dne 15.4.2005 byl vyřizován jako podnět, ve smyslu vládní vyhlášky č. 150/1958 Ú.l. a nikoli jako návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonu zadavatele, ve smyslu § 97 zákona o veřejných zakázkách. Současně s tím byl žalobce vyrozuměn o tom, že žalovaný neshledal též důvody pro zahájení správního řízení z vlastního podnětu. Důvodem pro tento postup bylo zjištění, že v daném případě nebyla naplněna definice veřejné zakázky ve smyslu § 6 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách. Jak žalobce uvedl, výše popsané sdělení nelze považovat za rozhodnutí o jeho návrhu na zahájení řízení ze dne 15.4.2005; toto sdělení nesplňuje ani základní náležitosti správního rozhodnutí, ve smyslu ust. § 47 správního řádu I, ve spojení s ust. § 101 zákona o veřejných zakázkách. Dle názoru žalobce je z obsahu tohoto sdělení taktéž zřejmé, že orgán dohledu si opatřil podklady potřebné pro právní posouzení věci;

nejpozději v době vyhotovení tohoto sdělení (20.5.2005) započal tedy běh lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci návrhu žalobce – rozhodnutí by muselo být vydáno nejpozději do 20.6.2005.

Žalobce dále uvedl, že v řízení před žalovaným využil nástroj určený k ochraně účastníka řízení proti nečinnosti správního orgánu. Odkázal v této souvislosti na své podání ze dne 7.6.2005, adresované předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, označené jako „Žádost o přezkoumání postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ve věci návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele podle § 96 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách. Tímto postupem se žalobce dožadoval sjednání nápravy ve smyslu § 50 správního řádu I s tím, že pokud by nadřízený orgán považoval sdělení žalovaného ze dne 20.5.2005 za rozhodnutí o návrhu žalobce ze dne 15.4.2005, má být k tomuto podání žalobce přistupováno jako k rozkladu proti takovému správnímu aktu. Vzhledem k tomu, že na toto podání nebylo nikterak reagováno, žalobce podáním ze dne 9.9.2005 podal urgenci. Dne 22.9.2005 obdržel žalobce sdělení, dle kterého jeho podnět bude vyřízen současně s jiným podnětem obdobné povahy; žádné kroky směřující k řádnému ukončení správního řízení (tedy k vydání správního rozhodnutí) však učiněny nebyly.

Žalobou je dále poukazováno na skutečnost, že žádné ustanovení zákona o veřejných zakázkách neobsahuje ustanovení, dle kterého v případě nevydání správního rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě nastává fikce vydání správního rozhodnutí určitého obsahu.

Pokud jde dále o lhůtu pro podání žaloby, ve smyslu § 79 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), žalobce uvedl, že lhůta 1 roku, uvedená v § 80 odst. 1 s.ř.s., byla v dané věci nepochybně zachována. Poukázal přitom na skutečnost, že správní řízení bylo zahájeno dne 15.4.2005 a je tedy vyloučeno, že by k překročení této lhůty nemohlo jakkoliv dojít.

Všechny výše popsané skutečnosti žalobce shrnul tak, že i v případě, kdy by snad předmětem předmětného výběrového řízení nebyla veřejná zakázka ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, bylo povinností žalovaného o návrhu ze dne 15.4.2005 rozhodnout. Tímto podáním bylo totiž zahájeno řízení o přezkoumání úkonů zadavatele; v tomto případě se řízení nezahajuje až na základě volné úvahy správního orgánu. Je-li jednou řízení zahájeno, je třeba, aby v něm bylo též zákonným způsobem postupováno a aby bylo završeno vydáním správního rozhodnutí. Skutečnost, že správní řízení by bylo zahájeno i v případě, kdy by se nejednalo o veřejnou zakázku, vyplývá, dle názoru žalobce, též z dikce ustanovení § 97 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách. I za situace, kdy by žalovaný dospěl k závěru, že předmět výběrového řízení není veřejnou zakázkou v režimu zákona o veřejných zakázkách a že tedy není příslušný k rozhodnutí o návrhu žalobce, musel by rozhodnout o zastavení řízení. Takové rozhodnutí by pak muselo mít všechny náležitosti rozhodnutí, ve smyslu ustanovení § 47 správního řádu I a musel by proti němu být nepochybně připuštěn též řádný opravný prostředek. Žalovaný nicméně po dobu přesahující sedm měsíců od zahájení správního řízení žádné rozhodnutí nevydal, přičemž vše nasvědčuje tomu, že tak ani učinit nehodlá (z jeho sdělení ze dne 20.5.2005 vyplývá, že věc byla vyřízena toliko jako podnět dle vyhlášky č. 150/1958 Ú.l.

Z hlediska splnění procesních podmínek přístupu k soudní ochraně žalobce konečně konstatoval, že nečinností správního orgánu dochází k poškozování jeho práv, kdy je mu odebráno právo na vyřízení jeho právní věci příslušným správním orgánem v zákonem stanovené lhůtě.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9.2.2006 uvedl, že v době, kdy obdržel podání žalobce směřující k vyvolání správního řízení, zastával názor, dle kterého Lesy České republiky, s.p. nejsou veřejným zadavatelem a předmětná zakázka tedy není veřejnou zakázkou ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Z tohoto důvodu proto podání žalobce nešetřil jako návrh ve smyslu § 96 a násl. zákona o veřejných zakázkách, nýbrž je šetřil a vyřizoval jako podnět ve smyslu vládní vyhlášky č. 150/1958 Ú.l. Tuto skutečnost (včetně výsledku šetření) žalobci sdělil ve svém dopise ze dne 20.5.2005, č.j. VZ/P60/05-151/2267/05-MO. V mezidobí nicméně, v rámci jiného správního řízení, dospěl žalovaný k závěru, že tento typ zakázky podmínky veřejné zakázky, ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, splňuje. S ohledem na zásadu obdobného posuzování obdobných případů proto k podání žalobce ze dne 15.4.2005 přistoupí jako k návrhu na zahájení správního řízení ve smyslu § 96 a násl. zákona o veřejných zakázkách a vydá ve věci správní rozhodnutí. Pokud jde o procesní stanovisko k věci, žalovaný uvedl, že navrhuje odmítnutí žaloby za podmínek vyplývajících z § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., jelikož v době zahájení soudního řízení (kdy žalobce zastával odlišný, tj. původní, právní názor) nebyly podmínky pro meritorní projednání žaloby splněny.

Na toto podání zareagoval žalobce replikou ze dne 6.3.2006, doručenou soudu dne 7.3.2006. Kromě dříve již zmiňovaných skutečností zdůraznil, že jeho podání ze dne 15.4.2005 nebylo podnětem k zahájení správního řízení z moci úřední (jak se to snaží interpretovat žalovaný), ale návrhem na zahájení řízení. Správní řízení tedy bylo zahájeno, dosud v něm nebylo vydáno žádné rozhodnutí a změna právního názoru žalovaného by se tedy měla promítnout právě ve vydání rozhodnutí o tomto návrhu. Dále žalobce odmítl tvrzení o nedostatku podmínky řízení a s tím spojený návrh na postup ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Jak uvedl, i nadále trvá na tom, že podmínky pro meritorní projednání jeho žaloby zde v době jejího podání byly. Tyto podmínky jsou přitom splněny i nyní a pouhé konstatování žalovaného, že rozhodnutí ve věci vydat hodlá, nemůže danou procesní situaci nikterak měnit. Pokud by snad v mezidobí k vydání požadovaného rozhodnutí skutečně došlo, je taková situace řešitelná v režimu § 62 s.ř.s. Z uvedených důvodů proto i nadále na podané žalobě trvá.

Skutečnost, že k vydání rozhodnutí o předmětném návrhu žalobce dosud nedošlo, vyplývá dále z podání žalobce učiněného dne 27.3.2006, ve kterém uvedl, že souhlasí s tím, aby bylo o žalobě rozhodnuto bez nařízení jednání.

Současně s podáním žaloby předložil žalobce soudu fotokopie řady listin, dokladujících jeho jednání s žalovaným v předmětné věci. Za relevantní pro posouzení důvodnosti podané žaloby považuje soud především samotný návrh na přezkoumání úkonů zadavatele podle § 96 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, podaný (dle otisku podacího razítka) u žalovaného dne 15.4.2005. Z obsahu tohoto podání je zcela zřejmé, že jde o návrh na zahájení správního řízení před orgánem dohledu, ve věci předmětné zakázky; tento návrh splňuje veškeré formální i obsahové náležitosti, které obecná procesní norma (správní řád I) i zákon o veřejných zakázkách vyžadují. Soudu byla dále předložena i kopie podání žalovaného ze dne 20.5.2005, zn. VZ/P60/05-151/2267/05-MO, označeného jako „Prošetření podnětu ve věci smluv státního podniku Lesy České republiky – sdělení“. Z obsahu tohoto podání

vyplývá, že, podání žalobce ze dne 15.4.2005 bylo šetřeno a vyřizováno jako podnět ve smyslu vyhlášky č. 150/1958 Ú.l., nikoli jako návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, ve smyslu § 97 zákona o veřejných zakázkách. Tento závěr (ve sdělení blíže odůvodněný) opřel žalovaný o konstatování, že předmětná zakázka nenaplnuje definici veřejné zakázky uvedené v § 6 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách. Z tohoto důvodu proto nebyl rovněž shledán důvod pro zahájení správního řízení z vlastního podnětu. Skutečnost, že žalobce tento postup neakceptoval a i nadále se domáhal vydání správního rozhodnutí ve věci jeho podání ze dne 15.4.2005, vyplývá z kopie jeho žádosti o přezkoumání postupu žalovaného ze dne 7.6.2005, adresovaného předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Obsahově je tato listina zcela ve shodě s tím, jak byla popsána v žalobě. Taktéž z následujícího podání ze dne 9.9.2005, označeného jako urgence předchozího podání, zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce se domáhal urychleného vyřízení svého návrhu ze dne 15.4.2005, a to cestou vydání správního rozhodnutí, popř. vydáním rozhodnutí rozkladového, dospěl-li by nadřízený orgán k závěru, že sdělení žalovaného ze dne 20.5.2005 lze považovat za správní rozhodnutí. Za relevantní považuje soud konečně též sdělení žalovaného ze dne 19.9.2005, zn. VZ/P60/05-151/4309/05-MO, označené jako „Sdělení“. Žalovaný v něm žalobci sdělil, že obě jeho posledně zmiňovaná podání budou vyřízena spolu s jiným podnětem žalobce, přičemž po ukončení šetření bude žalobce o výsledku písemně informován.

V projednávané věci se žalobce domáhá soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu, v řízení vedeném dle části třetí hlavy druhé dílu druhého soudního řádu správního.

Soud, v intencích žalobních námitek, přezkoumal postup žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle ustanovení § 80 odst. 1 a 2 s.ř.s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně uplynula lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Z citovaných ustanovení zákona je zřejmé, že přístup k soudní ochraně proti nečinnosti správního orgánu je podmíněn kumulativním splněním celkem pěti podmínek. Musí zde být především dána povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (podmínka první), dále nečinnost tohoto orgánu (podmínka druhá), bezvýsledné vyčerpání prostředků určených předpisy správního práva k ochraně proti nečinnosti (podmínka třetí), neexistence právní fikce vydání správního rozhodnutí v případě nečinnosti správního orgánu (podmínka čtvrtá) a konečně dodržení lhůty určené k podání žaloby (podmínka pátá).

Vzhledem k tomu, že v žalobě (jak byla popsána výše) žalobce existenci všech těchto procesních podmínek velmi podrobně vyargumentoval, odkazuje soud (s výjimkami dále uvedenými) v dalším na tuto argumentaci, neboť ji považuje za zcela příležitou. Tento postup soudu je plně v souladu s principem procesní ekonomie, kterým je každé soudní řízení ovládáno.

Pokud jde o zmiňované výhrady, soud považuje za vhodné nejdříve korigovat právní názor žalobce, dle kterého podmínku vyčerpání prostředků proti nečinnosti správního orgánu, vyplývajících z norem správního práva, naplnil podáním u nadřízeného orgánu žalovaného, v němž inicioval postup ve smyslu ustanovení § 50 správního řádu I.

Dle ustanovení § 50 správního řádu I dovoluje-li to povaha věci a nelze-li nápravy dosáhnout jinak, správní orgán, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání, sám ve věci rozhodne, pokud správní orgán příslušný k rozhodnutí nezhájil řízení, ač je k tomu povinen nebo pokud nerozhodl ve lhůtě stanovené v § 49 odst. 2.

Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že takto konstruovaný institut ochrany proti nečinnosti je pouze výrazem dozorcí pravomoci nadřízeného správního orgánu, který je však mimo dispoziční sféru účastníka řízení. Jde tedy o situaci kvalitativně rozdílnou oproti současné úpravě správního řízení, kdy žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti může podat přímo účastník (§ 80 odst. 3, věta druhá, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád – dále jen „správní řád II“). Podmínka vyčerpání prostředků určených správním právem k ochraně proti nečinnosti správního orgánu byla do ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. vložena s vědomím existence nové úpravy správního řízení; dočasná nenaplnitelnost této podmínky byla pak ještě prodloužena posunutím účinnosti správního řádu II až k datu 1.1.2006.

Je tedy zřejmé, že žalobce iniciací postupu ve smyslu ustanovení § 50 správního řádu I předmětnou podmínku přístupu k soudní ochraně naplnit nemohl. Současně však nelze přehlédnout, že v rozhodné době (tedy v roce 2005) obecná norma upravující správní řízení (správní řád I), ani zákon o veřejných zakázkách žádný institut ochrany proti indolenci správního orgánu, svěřený účastníku řízení, neobsahoval. Lze tedy uzavřít, že splnění této podmínky bylo v zásadě vždy presumováno. Z těchto důvodů, i přes výhrady soudu k právní argumentaci žalobce, lze tedy žalobci přisvědčit, že zde z titulu předmětné procesní podmínky neexistuje překážka přístupu k soudní ochraně.

Vzhledem k tomu, že žalovaný nikterak nerozporuje skutková tvrzení žalobce týkající se popisu jejich vzájemných právních interakcí v této věci, soustředí se soud dále pouze na zodpovězení mezi účastníky řízení jediné sporné otázky, a sice toho, zda bylo povinností žalovaného o žádosti žalobce ze dne 15.4.2005 rozhodnout (první podmínka přístupu k soudní ochraně).

Podle ustanovení § 94 odst. 2 písm. b) zákona o veřejných zakázkách rozhoduje orgán dohledu (Úřad pro ochranu hospodářské soutěže - § 94 odst. 1 zákona) mimo jiné o tom, zda zadavatel při zadání veřejné zakázky postupoval v souladu s tímto zákonem.

Podle ustanovení § 96 odst. 1, věty první a odst. 2, věty první zákona o veřejných zakázkách se řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahajuje na písemný návrh stěžovatele (navrhovatele) nebo z vlastního podnětu orgánu dohledu. Řízení je zahájeno dnem, kdy byl návrh doručen orgánu dohledu.

Podle ustanovení § 97 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, jestliže návrh nemá předepsané náležitosti a navrhovatel jej ve lhůtě stanovené orgánem dohledu nedoplní, nebyl doručen, ve lhůtě podle § 96 odst. 3 nebo nebyl podán oprávněnou osobou nebo není-li orgán dohledu věcně příslušný k rozhodnutí o návrhu, zahájené řízení orgán dohledu zastaví; pokud má orgán dohledu důvodné podezření, že došlo k porušení tohoto zákona, je povinen v řízení pokračovat z vlastního podnětu.

Z výše uvedených ustanovení je zřejmé, že předmětem dohledového řízení vedeného před orgánem dohledu dle části osmé, hlavy první zákona o veřejných zakázkách je pouze přezkum zákonitosti úkonů zadavatele (s výjimkou uvedenou v § 103 zákona). Legální definici pojmu „zadavatel“ podává zákon o veřejných zakázkách v § 2. Domáhá-li se tedy stěžovatel (navrhovatel) návrhem podaným ve smyslu § 96 odst. 1, věty první zákona, přezkoumání úkonu subjektu, který není zadavatelem ve smyslu zákonné definice tohoto pojmu, nelze dospět k jinému závěru, než že řízení o tomto návrhu nemůže být vedeno.

Tento závěr soudu je ve shodě se závěrem žalovaného. V čem však žalovanému přisvědčit nelze, je posouzení, jak je třeba postupovat v situaci, je-li v intencích § 96 odst. 1, věty první, zákona o veřejných zakázkách, podán návrh na přezkoumání úkonu jiného subjektu než zadavatele, ve smyslu § 2 zákona. Dle názoru soudu je povinností správního orgánu i takovém návrhu rozhodnout. Z ustanovení § 96 odst. 2, věty první zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je zahájeno dnem, kdy byl návrh doručen orgánu dohledu. Dospěje-li orgán dohledu, po posouzení tohoto podání, že je inkompetentní o něm věcně rozhodnout (např. proto, že nejde o úkon zadavatele učiněný v režimu zákona o veřejných zakázkách), nemůže toto zjištění fakticky působit zpětně, tedy ve smyslu negace účinků dříve již učiněného úkonu. V takovém případě je namísto postupovat ve smyslu ustanovení § 97 odst. 2, věty před středníkem, zákona o veřejných zakázkách a zahájené správní řízení ukončit rozhodnutím procesní povahy, bez meritorního projednání věci, tedy vydat rozhodnutí o zastavení řízení. Pouze tímto způsobem lze totiž zajistit reálnou ochranu práv stěžovatele (navrhovatele), neboť názor orgánu dohledu o jeho inkompetentnosti věcí se zabývat musí být vyjádřen přezkoumatelným způsobem. Takový požadavek splňuje pouze vydání individuálního správního aktu (rozhodnutí ve správním řízení), přičemž takové rozhodnutí musí být přezkoumatelné odvolací správní stolicí. Opačný postup, kdy orgán dohledu pouze bez dalšího neformálně konstatuje, že se věcí meritorně zabývat, pro svou inkompetenci, nemůže, je z tohoto pohledu zcela neudržitelný.

Sluší dále upozornit, že soud se při posuzování důvodnosti předmětné žaloby vůbec nezabýval otázkou, zda žalobcem rozporované úkony jsou úkony zadavatele, ve smyslu § 2 zákona o veřejných zakázkách a zda je v tomto případě naplněna definice veřejné zakázky, ve smyslu § 6 citovaného zákona. Tato otázka musí být totiž v první řadě zodpovězena právě správním orgánem zákonem k tomu povoláním - orgánem dohledu; soudu v tomto typu soudního řízení nepřísluší předjímat, jakým způsobem má být návrh na zahájení správního řízení právně hodnocen. Z tohoto důvodu se tedy soud nebude vyjadřovat k tomu, zda má být návrh žalobce vyřízen vydáním meritorního rozhodnutí, či rozhodnutím povahy procesní. Posouzení zákonitosti tohoto právního hodnocení může být následně pořadem práva předloženo (v rámci řádného opravného prostředku) správnímu orgánu druhého stupně;

konečné správní rozhodnutí pak může být i předmětem soudního přezkumu v řízení vedeném dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti proto soud rozhodl tak, že uložil žalovanému vydat ve věci předmětného návrhu žalobce rozhodnutí.

Pokud jde o lhůtu, určenou k vydání rozhodnutí, soud zde vycházel z dikce ustanovení § 179 odst. 1, věty první, správního řádu II, dle kterého se řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, dokončí podle dosavadních předpisů. Jelikož, jak již bylo opakovaně konstatováno, podáním žalobce ze dne 15.4.2005 bylo zahájeno správní řízení ve smyslu ustanovení § 96 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, vychází soud z toho, že toto řízení musí být dokončeno dle procesní úpravy účinné v době zahájení řízení (správní řád I). Z tohoto důvodu proto soud určil žalovanému lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, vycházejíc přitom z ustanovení § 49 odst. 2 správního řádu I. Dle věty první před středníkem tohoto ustanovení je správní orgán povinen ve věci rozhodnout (nestanoví-li zvláštní předpis jinak, nebo nelze-li vydat správní rozhodnutí bezodkladně) ve lhůtě třiceti dnů od zahájení řízení. Jakkoli bylo správní řízení ve věci zahájeno již dne 15.4.2005, soud vychází z předpokladu, že teprve právní mocí tohoto rozsudku je najisto postaveno, že rozhodnutí ve věci návrhu žalobce musí být vydáno; z tohoto důvodu proto poskytl žalovanému lhůtu, která je k vydání správního rozhodnutí obvyklá. Soud dále v této souvislosti poznamenává, že při rozhodování o délce lhůty k vydání rozhodnutí nevycházel z lhůty stanovené zvláštním předpisem - § 101 odst. 4, věta první zákona o veřejných zakázkách. Dle zmiňovaného ustanovení vydá orgán dohledu rozhodnutí (ve věci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele) ve lhůtě třiceti dnů ode dne, kdy obdržel podklady vyžádané od zadavatele. Jakkoli by totiž tato úprava *lex specialis* měla mít před obecnou procesní úpravou správního řízení přednost, nelze přehlédnout, že tato lhůta se vztahuje pouze na případy, kdy orgán dohledu vydává rozhodnutí meritorního obsahu. Vzhledem k tomu, že soud nemůže předjímat, zda orgán dohledu návrh žalobce projedná meritorně nebo zda řízení o tomto návrhu zastaví, vycházel při určení lhůty k vydání rozhodnutí z obecné úpravy.

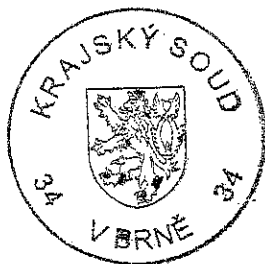
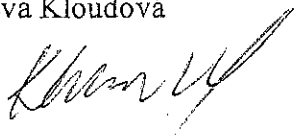
O nákladech tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce, posuzováno z procesního hlediska, zcela úspěšný, neboť soud jeho návrhu na ochranu před nečinností správního orgánu vyhověl. Pokud jde o výši přiznaných nákladů, ty jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 1.000,- Kč, a dále třemi úkony právní služby po 1.000,- Kč, spolu s paušálními náhradami hotových výdajů ve výši 3x 75,- Kč + 19 % daň z přidané hodnoty; celkem tedy 4.838,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který

za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 28.4.2006

Za správnost vyhotovení:
Eva Kloudová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v. r.
předseda senátu

